

MAMA WEER ALL CRAZEE NOW

Zhruba do poloviny roku 1972, kdy začaly přicházet první velké peníze z prodeje živého alba a singlů, Slade žili téměř dvojitým životem. V té době sice platili za super hvězdy, jejichž tváře a jména díky permanentní mediální pozornosti musel v Británii znát skoro každý, kdo jenom prošel kolem novinového stánku či aspoň jednou týdně zapnul televizní nebo rozhlasový přijímač, avšak v soukromí se toho od dob jejich londýnských začátků zase tolik nezměnilo.

Už když přišel první úspěch s „Get Down And Get With It“, Chandler na kapelu naléhal, aby se všichni přestěhovali do Londýna. Jim: „Chas říkal, že musíme být v Londýně a ukazovat se ve správných klubech a seznamovat se správnými lidmi, ale my o tom nechtěli ani slyšet. Co se týče novinářů, byli jsme pro ně záhadou. Místo abychom vytloukali Londýn, mizeli jsme zpátky do Wolverhamptonu. Nevěděli, co si mají o nás myslet, protože my jsme se vůbec nezměnili. Pořád jsem se scházel s Louise o její polední přestávce a bral ji na kafe do Beauty's. Naše životy se nezměnily, jenom jsme měli víc práce.“²

Jakkoli se Slade vždy téměř bezvýhradně podvolovali vůli a úsudku svého manažera, v tomto bodě nikdy neustoupili a v rámci možností dojížděli dál z Wolverhamptonu či, v případě několikadenních pracovních povinností, přespávali v manažerově venkovském domě na jih od Croydonu nebo levných londýnských hotelích, nejčastěji v The Edward's poblíž paddingtonského nádraží, či The Grantley v Shepherds Bush. Noddy: „To byl opravdický rock'n'rollový hotel. Využívala ho fůra kapel. Když jsme se tam poprvé nastěhovali, museli jsme spát všichni čtyři na jednom pokoji. Pořád jsme čekali na příjmy z našich hitů, z peněz za vystoupení jsme toho taky moc neměli. Ačkoliv jsme si už účtovali mnohem vyšší honoráře, neustále jsme vráželi prachy do lepšího technického vybavení, početnějšího doprovodného personálu a větších nákladů. Naše výdaje rostly rychleji než naše příjmy. Naštěstí jsme byli, co se týče peněz, rozumní, což mělo hodně co dělat s Chasem.

SLADE STORY

Dohlížel na to, aby byli Slade vždy soběstačnou hospodářskou jednotkou. Nikdy jsme od nahrávací společnosti nevzali jedinou zálohu, alespoň ne v počátečním období. Měli jsme smlouvu, kterou jsme se upsali Chasově produkční společnosti, a on měl smlouvu s nahrávací společností. Vždy jsme fungovali v rámci našich finančních možností a to nám hodně pomohlo v pozdějších letech. Nikdy jsme nespláceli žádné dluhy, takže všechno, co jsme vydělali, byl zisk.“³

Za nejvystižnější a současně nejkomičtější příklad časové prodlevy mezi slávou a bohatstvím a zároveň důkazem toho, že Dave, Don, Jim a Noddy zůstávali navzdory vši mediální slávě pořád čtyřmi obyčejnými a stále švorcovými kluky z wolverhamptonských dělnických čtvrtí, může zcela určitě posloužit slavnostní udílení cen čtenářské ankety časopisu *Disc*, ve které Slade vyhráli v kategorii Kapela roku 1972. Akce probíhala v soukromém klubu na luxusní výletní lodi, ukotvené uprostřed Temže nedaleko nábřeží Chelsea Embankment. Vstup byl organizován tak, že všechny pozvané hudební celebrity a jiní významní hosté přijížděli v okázalých limuzínách do přístaviště u Cheyne Walk, kde už na ně čekal motorový člun, jenž je dopravil na loď. Slade dorazili na místo přímo z Wolverhamptonu ve své, oproti luxusním rolls-royceům naprosto neokázalé, zájezdové dodávce značky Vauxhall Velox.

„Když jsme tam dojeli, nemohli jsme najít místo k zaparkování,“ vzpomíná Noddy. „Tak jsme tam celou věčnost jezdili dokola, zatímco všechny ostatní hvězdy přijížděly v limuzínách. Potom jsme konečně zaparkovali a zrovna když jsme šli po ulici směrem k Cheyne Walk, přijížděla Maggie Bellová v rolls-royceu s šoférem a velkým doprovodem, takže jsme mazali zpátky do Vauxhallu na kuřáckou rychlovku. Potom jsme to zkusili podruhé a tentokrát přijížděl rolls-roycem s šoférem a velkým doprovodem Rod Stewart a my zase mazali zpátky do dodávky na další cigáro. Musím říct, že to začínalo být hodně uhozené. Když jsme nakonec došli k motorovému člunu, Rod tam ještě čekal, takže jsme se museli svézt s ním a jeho nohsledy.“³

Jim: „Předtím jsme si řekli, že bude cool, když vypadneme jako první, ale byl tam zadarmo chlast a samozřejmě jsme se rozdělili. U baru jsme potom narazili na Monty Pythony a mohli se potřhat smíchy nad něčím nápadem uspořádat boxerský eliminační závod. Do rin-

PŘÍBĚH ROCKOVÉ LEGENDY

gu nastoupil asi tucet boxerů, kteří se snažili navzájem si vymlátit duši z těla, dokud tam nezůstal jenom jeden. Potom jsme se rozhlédli kolem a samozřejmě, kromě nás už tam nikdo nebyl. Nakonec jsme odcházeli jako poslední...a ožralí. Nikdy jsme neuměli být sofistikovaní, nikdy jsme nedokázali být cool, ať jsme se snažili sebevíc. O stylu a úrovni jsme neměli ani páru. Když jsme se vrátili k autu, byl na něm parkovací lístek s výzvou k zaplacení. Ještě že nám ho neodtáhli.“²

Zhruba po šesti měsících od okamžiku, kdy „Coz I Luv You“ začala dobývat britské a evropské hitparády, však už ze staré otrískané dodávky zůstává pouze nostalgická vzpomínka. Na Chandlerovo naléhání - kdyby záleželo pouze na samotných členech kapely, tak by stará vauxhallka mohla plnit své věrné a spolehlivé služby klidně dál - si Slade pořizují z bezpečnostních důvodů pro společný převoz na vystoupení černou limuzínu značky Rolls-Royce, prakticky obrněný transportér, naprosto imunní vůči útokům davů fanoušků, kterým teď byla kapela neustále na šňůrách vystavována při příjezdu a odjezdu z koncertních sálů.

Změny soukromého vozového parku na sebe samozřejmě nenechaly také dlouho čekat. Noddy si plní svůj klukovský sen a kupuje za pět tisíc liber, na tu dobu obrovský balík peněz, sportovní Mercedes: „Dostal jsem šek na dvacet tisíc, takže mi najednou těch pět tisíc nepřipadalo zase tak moc. Můj první Mercedes měl světle modrou metalízu. Míval jsem ho u rodičů, protože jsem ještě neměl svůj vlastní dům. Dovedete si představit jejich reakci, když jsem se v něm objevil – Mercedes zaparkovaný v dělnické kolonii vypadal absurdně. Pro rodiče to musel být surrealistický zážitek. Myslím, že si vůbec neuvědomovali, kolik peněz jsem začal vydělávat. Jeho cenu jsem jim samozřejmě neřekl, tehdy by je to vyděsilo. Věděl jsem, co by říkali: „Neville, kam jsi dal rozum? Za to by sis mohl pořídít menší dům!“³

Dave, jako správný midlandský vlastenec, si zakoupil ve West Bromwichi vyráběného sportovního jensena, samozřejmě ve stříbrné metalíze, aby mu barva vozu ladila s oblečením. Pikantní bylo, že díky svému otci automechanikovi a jeho bezplatným opravám výhodně nakoupených ojetin, Dave jezdil v honosných sportřácích jako Triumph Spitfire či Sunbeam Alpine už v dobách, kdy kapela byla švore a Dave

SLADE STORY

často neměl ani na cigarety. Další zajímavostí je, že všechny Daveovy vozy, či alespoň vždy jeden z nich - samozřejmě ten nejokázalejší, později už to byl rolls-royce - se musel pyšnit poznávací značkou YOB1, kterou kdysi koupil „od jednoho německého chlápka, který nevěděl, že se týká mě.“

Pro Davea, stejně jako pro ostatní členy kapely, je typické, že jejich nové luxusní vozy - v Daveově případě, samozřejmě, povinně s otevřenou střechou, koho by taky bavilo jezdit v takovém fáru po městě nepoznán, že? - žádné negativní reakce ze strany kolemjdoucích nevyvolávaly. V rozhovoru s Georgem Tremlettem to Dave komentoval následovně: „Můžu jet v jensenu po ulici a nikdo neříká ‚Podívejte se na toho nafoukaného hňupa‘, každý říká ‚To jsou naši kluci‘. A když mi fanoušci počmárají karosérii pozdravy a vzkazy? Neotočím se a nevyjadám jim, protože oni mi ten vůz koupili. OK, vydělal jsem si na něj, ale zčásti patří jim.“

Ve filmu *Flame*, natočeném v roce 1975, narazíme na kouzelnou scénu, jež víceméně věrně vykresluje, jak to asi ve skutečnosti vypadalo, když si šel Dave pro svůj první rolls. Dvě výstředně oblečené máničky, Dave (ve filmu Barry, kytarista kapely Flame) a dárkovými balíčky obtěžkaný Don (bubeník téže kapely Charlie), vejdou do luxusní prodejny Rolls-Royce a Dave se začne se zájmem naklánět nad interiérem jednoho z otevřených kabrioletů. Aristokratickým dojmem působící prodavač okamžitě s omluvou přerušuje rozhovor s bohatým arabským podnikatelem a s obavami přibíhá za nevitány návštěvníky: „Mohu vám s něčím pomoci, pane?“ Dave: „Jo, chci tohle.“ Prodavač: „To není vůbec tak jednoduché, o co přesně máte zájem?“ Don nechápavě pohlédne dlouhými vlasy a opáčí: „On má zájem o něco takového!“ Dave se ptá: „Můžu se projet?“ Prodavač: „Omlouvám se, ale není naší obchodní politikou předvádět vozy mimo prodejnu.“ Dave: „Fajn, tak si do něj budu muset sednout tady!“ A oba s Donem naskakují do rolls-royce, aby další hovor s prodavačem Dave ukončil automatickým uzavřením sklápěcí střechy a bočních skel.

Sám Don se rozhoduje při koupi svého prvního luxusního vozu pro bílého bentleye, jenž v příštím roce sehraje v jeho i životě kapely tragicky osudovou roli. V Jimově případě nebyl automobil - jezdil dál

PŘÍBĚH ROCKOVÉ LEGENDY

ve starém MGB, které však časem přece jenom vyměnil za rolls-royce - první věcí, na kterou pomyslel, když dostal svůj první velký honorář, ale byl jí zásadní prstýnek pro svou celoživotní lásku Louise Garnerovou, kterou si záhy už jako manželku odvede do svého vlastního domu, který si jako první z kapely pořídil.

Noddy: „Jim nám ani neřekl, že se mají v plánu vzít. Měli jsme několik dnů volna a já byl zrovna na jedné z mých vzácných návštěv doma. Vyrazil jsem do obchodů koupit si nějaké věci a večerní noviny. Podíval jsem se do nich, až když jsem se dostal domů, a přes celou titulní stranu byla fotografie Jima s Louise. Myslím, že byla pořizena někde před matrikou. Nemohl jsem uvěřit vlastním očím. Nikdy mi neřekl, proč to tajil, a já se ho na to nikdy neptal. Při první příležitosti jsem mu pogratuloval, ale nikdy jsme o tom nemluvili.“⁴³

Těžko říct, jaké důvody stály za Jimovým tajnostkářstvím, jisté ale je, že Louiseiny rodiče z jejího sňatku velkou radost neměli a celý svatební obřad proběhl pouze v úzkém rodinném kruhu. Jim byl sice momentálně slavný a bohatý, ale v jejich očích zůstával i nadále pochybnou existencí, hrající tu děsnou a hlasitou hudbu.

„Louiseiny rodiče si mnou nebyli nikdy moc jisti,“ vzpomíná Jim. „Její táta mě považoval tak trochu za chuligána, hudbu Slade vůbec nemusel. Jednou jsme byli večer u nich doma, v televizi hrál orchestr James Lasta a její táta řekl: ‚Tohle je hudba!‘. Legrační na tom bylo, že hráli příšernou verzi ‚Skweeze Me Pleeze Me.‘ Když jsem mu řekl, že jsem to složil já, málem mu upadla čelist.“⁴²

Jimovým novým domovem se stala rozlehlá residence na předměstí Wolverhamptonu s dubovými stropními trámy a okenními vitrážemi, postavená na sklonku první světové války uprostřed velké zahrady, obehnané vysokým živým plotem: „Když jsem si ho poprvé prohlížel, zabloudil jsem, protože horní podlaží je protkané spleť různých chodeb, a já ztratil přehled, ve které místnosti jsem už byl a ve které ne. Když jsme uvnitř, cítíme se absolutně sami. Můžu tam utéct od kapely a vytáhnout za sebou padací most – nevím proč to musím udělat, ale prostě to dělám. A když to udělám, sednu si ke klavíru a skládám. Jsem typ člověka, jenž potřebuje, aby mohl zalézt domů jak do nory. Většina lidí je celý den v práci, a když se večer vrátí, je ráda, že si může sednout, natáhnout se a odpo-

SLADE STORY

čítat, ale náš život takový není. Když pracujeme, pracujeme pořád, celý den a celou noc, pokud vezmeme v úvahu rozhovory a focení, cestování mezi koncerty, nakupování jevištních kostýmů, kontrolu aparatury, zkoušky, nahrávání atd. Ten tlak nikdy nepolevuje. I když jste s někým po vystoupení na večeri, pořád pracujete, protože se prodáváte. Takže když mám šanci, strašně rád se uchyluji do samoty.“⁴¹

Další, kdo si pořídil vlastní dům, byl Dave. To, že se rozhodl pro koupi domu, jenž ho přišel na čtyřicet tisíc liber, které si v momentě uzavření kupní smlouvy ještě ani zdaleka nevydělal, ostatní členy kapely v jeho případě ani tolik nepřekvapilo jako to, že se rozhodl opustit Wolverhampton a přestěhovat se do Solihullu, jednoho z exkluzivnějších birminghamských předměstí, jež se sice nacházelo v Midlands, ale přesně na opačné straně Birminghamu než domovské město Slade.

„Když pracujeme, jsme neustále obklopeni lidmi,“ vysvětloval své důvody Dave. „Několik měsíců předtím, než jsem dům koupil, jsem si všiml, že čas od času začínám toužit po svém vlastním domově. Když se vracím domů k našim, je to vždy velké pozdvižení, chtějí se dovědět všechno o našem posledním turné, místech, jež jsme navštívili a co jsme dělali, což je velice hezké, a já jim to vždy rád povyprávím, ale já přesto mám nejraději ten pocit moct se vracet do vlastního, zavřít dveře, relaxovat a nemuset mluvit vůbec s nikým, pokud na to nemám zrovna chuť.“⁴¹

Daveovým novým domovem byl šedesát let starý dům o deseti místnostech, s obrovskými dubovými vraty, obklopený akrovou zahradou plnou vzrostlých stromů. Jako řada hudebníků měl Dave problém sehnat na dům hypotéku, protože stavební společnosti velkou důvěrou k lidem z pop music nikdy neoplývaly, ale nakonec se mu podařilo získat pětiletý úvěr: „Můj bankovní účet je ve skutečnosti tento dům. Všechno, co vydělám se Slade, jde teď do něj.“⁴¹

Don Powell, jehož příjmy byly podobně jako v Daveově případě výrazně nižší než v případě Jima a Noddyho, kteří jako skladatelé inkasovali tučné autorské honoráře, se rozhodl nevystavovat rizikům, plynoucím z eventuálního poklesu zájmu o kapelu, a pořídí si ve wolverhamptonském Comptonu byt, jemuž dává tajemně znějící název ‚Chrám lásky‘, a sní o tom, že si jednou koupí malou farmu někde v Midlands,

PŘÍBĚH ROCKOVÉ LEGENDY

pravděpodobně na staffordshirském venkově, ne moc daleko od míst, kde vyrůstal: „Na ní bych chtěl jednou skončit. Nechtěl bych mít velkou farmu, protože by to znamenalo hodně práce a starostí, ale byl bych rád, kdybych si mohl pěstovat vlastní zeleninu, mít svého psa a koně. Koně miluju, i když mám za sebou pár ošklivých pádů.“¹

Jako poslední si pořizuje svou vlastní střechu nad hlavou Noddy: „V Cotton Coldfield nedaleko Walsall, v nóbl oblasti u parku, do kterého jsem chodil jako malý kluk s kámoši, přesně tam, kde jsem si vždycky říkal, že se nastěhuju, až budu mít hodně peněz. Výslovně jsem hledal něco v tomhle místě. Abych byl upřímný, vlastně jsem žádný dům nepotřeboval. Byl jsem pořád pryč a když jsem chtěl zajet do Midlands, mohl jsem být u našich. V tom domě jsem nebydlel léta. Tu a tam jsem ho na dva týdny navštívil, ale nikdy jsem se do něj řádně nenastěhoval. Starali se o něj rodiče, jezdívali tam jednou týdně, aby tam uklidili a udržovali zahradu.“³

Noddyho dům byl ve skutečnosti bungalov, který si pro sebe postavil birminghamský městský architekt ve stylu skandinávské chalupy s obrovským množstvím oken, záplavou venkovního světla - zadní stěna budovy připomínala obrovskou skleněnou tabuli - a s interiérem, kompletně obloženým kanadským dřevem. Architektonické řešení domu bylo na svou dobu velice výstřední, plné trojúhelníkových tvarů a šikmých stropů, ale Noddy se do tohoto skleníkového designu na první pohled zamiloval, protože naprosto splňoval jeho představu o domu, ve kterém by správná popová hvězda měla bydlet. Natrvalo se však do něj nastěhuje, teprve až si sem přivede dívku, která se záhy stane jeho první ženou.

* * *

Po dvou hitparádových jedničkách, „Coz I Luv You“ a „Take Me Bak ‘Ome“, byla kapela v Británii na vrcholu a zdálo se téměř nemožným, že by mohla přijít s něčím, co by mohlo dosavadní úspěchy překonat. Ovládne-li špičku prodejních žebříčků nová kapela, jedná se vždy o něco neokoukaného a senzačního, ale když tam je poněkolkáté, nikoho už to moc nezajímá. Chandler se proto rozhodl, že příští sin-

SLADE STORY

gl vstoupí do žebříčků přímo na první pozici. Tento husarský kousek se naposledy podařil v roce 1969 The Beatles s písní „Get Back“ a mimo nich měl to štěstí pouze Elvis Presley (dokonce dvakrát), Cliff Richard a Al Martino (v úplně prvním oficiálním žebříčku v roce 1952), tzn., že v celé dosavadní hudební historii se to podařilo pouze pěti skladbám a čtyřem interpretům.

Chandler se okamžitě ohlásil se svým asistentem Johnnym Steelem, jinak bývalým bubeníkem The Animals, u šéfa Polydoru Johna Fruina, a všichni tři společně vymysleli na svou dobu revoluční marketingovou kampaň: „V té době jste mohli dostat acetátovou kopii desky do Radio One tři týdny předtím, než vůbec vyšla. Vypracovali jsme proto strategii intenzivního předběžného rozhlasového vysílání, abychom získali co nejvíce předobjednávek. Na tom nebylo nic nezákonného, bylo to prostě celé o pečlivém plánování a umění manipulace s trhem.“² Tato strategie závisela na řadě faktorů. Nové nahrávky vycházely tradičně v pátek, jenž byl vedle soboty dnem, kdy se v týdnu prodávalo nejvíce desek. *Top Of The Pops*, tehdy i dnes nejvýznamnější výstavní skříň nových singlových hitů, se vysílal ve čtvrtek večer. „Předběžným vysíláním se nám podařilo dostat kapelu se singlem do *Top Of The Pops* v předvečer jeho vydání a potom mu už jenom držet palce. Žebříčky byly sestavovány v pondělí odpoledne, což znamenalo, že jsme na to měli dva a půl prodejního dne. Samozřejmě, ve skutečnosti to byly tři týdny prodeje, vtěsnané do dvou a půl dne.“²

Písničkou, která se měla dostat odnikud přímo na nejvyšší vrchol hitparády, byla skladba „Mama Weer All Crazee Now“, jejíž název napadl Noddyho po jednom vystoupení. Všechny sály či haly, ve kterých v té době kapela hrála, byly ke konci večera totálně zdevastovány, sedadla byla s železnou pravidelností do jednoho vytrhána a roztřískána na kousky - účty za škody způsobené diváky šplhaly do astronomických výšin, takže prakticky veškerý zisk z koncertování šel tehdy na jejich úhradu. „Po jednom konkrétním vystoupení ve Wembley Arena jsem se vrátil na jeviště, abych si prohlédl halu. Toho dne jsme tam odehráli dvě vystoupení, jedno odpoledne a druhé večer, obě byla pro charitu. Vybrané peníze měly jít na vybudování nového křídla jedné londýnské školy pro handicapované děti, kterou jsme měli později slavnostně

PŘÍBĚH ROCKOVÉ LEGENDY

otevřít. Všichni fanoušci odešli domů a místo bylo opuštěné. Podíval jsem se do té obrovské haly a neviděl jsem nic jiného než obrovskou hromadu židlí uprostřed plochy. Uklízeči je házeli na sebe, jako by to byl nějaký obrovský táborák. V duchu jsem si říkal, „Kristepane, dneska museli všichni zešílet!“³

„Crazy“ („šiléný“) patřilo mezi klíčová slova, které Noddy používal při kontaktu s publikem mezi jednotlivými skladbami, když byli návštěvníci koncertu nejrozdivočelejší, ve sloganech: „Všichni šílejí“ nebo „Všichni jsme šílení“. Titul „My My, We‘re All Crazy Now“ („Můj ty bože, my už jsme všichni šílení“) ho proto na jevišti opuštěné Wembley Arena napadne jako efektní název dalšího singlu: „Po několika dnech jsme s Jimem písničku dokončili a zahráli ji ve studiu na akustických kytarách Chasovi. Řekl, „Je úžasná! Líbí se mi! A ten skvělý název – „Mama We‘re All Crazy Now“. Co to má sakra znamenat?“ Odpověděl jsem, „Ne, ne, to není „Mama“, je to „My My“...“ Jakmile však mi ta slova vyšla z úst, věděl jsem, že „Mama“ je daleko lepší. Takže to byl ve skutečnosti Chasův nápad, třebaže to byla náhoda. Prostě se přeslechl.“³

Od prvního okamžiku, když kapela ve studiu skladbu poprvé nanečisto zahrála, bylo všem jasné, že se rodí mimořádně úspěšný superhit, daleko převyšující její všechny dosavadní šlágry. Jim - byla to první skladba Slade, pro niž složil hudbu výhradně on sám - postavil „Mama“ na tvrdém, útočném a téměř k nepoznání metamorfovaném „berryovském“ rock‘n‘rollovém riffu, který skvěle připravuje půdu pro melodicky chytlavé zpívané části, včetně „davově“ zpívaného, či spíše skandovaného, lehce zapamatovatelného refrénu.

Samozřejmě bylo by nespravedlivé opomenout Noddyho úžasný pěvecký výkon: „Byla to skutečně nadupaná nahrávka. Měla všechny správné ingredience, včetně dlouhého závěru, kdy zpívám „Mama, mama, mama, mama, yeah!“. Byla to zase jedna z mých okamžitých improvizací. Chas byl fantastický v tom, že takové věci ve studiu registroval. Nikdy jsem nepotkal producenta, který by to dělal. Nechával mě zpívat, co mě zrovna napadlo, a většinou to tam nechal. Zbožňoval okamžité improvizace. Já si jenom něco zkoušel a on to všechno točil. Nikdy nic nevymazal, ponechal i zavýsknutí na počátku „Mama“, a já si

SLADE STORY

vlastně jenom rozechřival hlasivky. V ‚Cum On Feel The Noize‘, když na začátku spustím ‚Baby, baby, baby‘, je to prostě jenom něco, od čeho se měla kapela odrazit a rozjet. Původně se vůbec neuvažovalo o tom, že by to mělo na desce zůstat.“³

Jakmile byla písnička natočena, Chandler uvedl v chod svoji marketingovou kampaň. Bohužel, navzdory pečlivému plánování se mu nepodařilo zkoordinovat načasování oficiálního uvedení desky na trh s odjezdem kapely do Spojených států, a tak v kritickém týdnu před vydáním se kapela objevila v televizi pouze v předtočeném příspěvku do *Top Of The Pops*, bez podpory jakýchkoliv televizních, rozhlasových či tiskových rozhovorů. Navzdory všemu se „Mama“ (na druhé straně singlu najdeme pro současný sound kapely netypickou, na sabbathovský stříženém riffu postavenou skladbu „Man Who Speaks Evil“) okamžitě umístila rovnou na druhé pozici s tím, že o týden později už byla na samém vrcholu žebříčku, kde se zabydlela na celé tři týdny.

Celá hudební branže byla v šoku. V té době hitparádová pouť nahrávek aspirujících na nejvyšší mety většinou vypadala tak, že do nich vstupovaly kolem třicáté pozice, aby se potom pět týdnů probojovaly na první místo. Kapela tímto husarským kouskem vyrazila dech i vedení Polydoru, které, přestože se celé kampaně aktivně účastnilo, v realitě projektu ve skutečnosti moc nevěřilo. Teď, když kapela předvedla šéfům nahrávací společnosti, že se dokáže katapultovat na druhou pozici doslova zpoza oceánu, neexistoval už u Polydoru jediný člověk, jenž by nebyl přesvědčen o tom, že příště to bude přímo na vrchol.